Ч. 150. Чернівцї, пятниця дня 17. (30.) грудня 1904 р. Рочник XX.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ що середи, пятницї і недїлї, з тижневим додатком „РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция при улици Петровича ч. 2.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“ разом з „Рускою Радою“:

на цїлий рік	20 К.	— с.
„ пів року	10 „	— „
„ чверть року	5 „	— „
„ місяць	1 „	70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

Росия у 1904 роцї.

(Допись з України).

(Конець.)

Мірский почав із заяви довіря до громадських сил. Се було гарно, але се було заразом признанем, що доси уряд робив против бажань свого народу. А опозиция підхопила сю помилку і посипались сотнї подяк з боку громадських сил із бажанями розширеня прав. Між тим війна приносила все більш і більш несподїванок. Побито Росиян під Вафангоу. куди вони пішли на розказ Петербурга виручати Порт Артур. (Кажуть, буцїм-то, Куропаткін не хотїв того). Відогнано їх від моря (від Іпкоу та Хайчена) і наконець побито під Ляояном. Вся армія сподївалась помочі від нових кораблїв, що мали прийти з балтийського моря, але, дякуючи порядком в морськім мінїстерстві, вони не були готові і через пів року на початку війни. На розказ з Петербурга Порт-Артурська ескадра виходила пробиватись у Владивосток і вернулась назад потрощена. Через 2 днї після єї виходили 3 кораблї владивостоцькі, Японцї побили і їх. Цікаво, що навіть голубів хитроумні московські адмірали не догадались мати в Порт-Артурі, так що ескадри не могли умовитись, щоб виходити разом. Тим часом мобілїзациї йшли далї і далї і все з росийськими звичками. Багатших запасних, які могли дати хабарі, відпускало ся, а бідних, хоч би й зовсїм негодящих брано на війну. При кінських наборах робилось ще гірші мошеньства і в Манджурию везли коний, що не могли-б самі зробити і сто верст.

Але чим далї, тим більше противности властям робили запасні (урльопники) при мобілїзациї і послїдними часами вони вже й роблять справдїшні бунти, не лякаючись карц, бо кажуть „хиба не все одно, де помирати, дома хоч зразу пропаду, а там ще намучусь і голодом і холодом“.

Таким способом тепер зразу виявилось, на яких гнилих підвалинах стояла сила і велич росийського самодержавного уряду; але тепер Ви спитаєтесь, ну а що-ж далї буде, хто побідить, чи Росия чи Японія, а друге чи буде-ж у Росиї яка зміна, чи пристане і самодержавіє на якісь людські умовини, чи схоче воно дати якісь запоруки громадським силам?

Важко бути пророком, але спробую дати відповіди на сї питаня. Перше, чи побита буде Росия чи Японія? Роздвоїм се зараз. Росия має у тричі стільки народу, як Японія, через се мусить мати і в три рази більше війска від єї, але доставити багато війська по єдиній залїзній колїї за 1000 кільометрів дуже важко, а ще важче прохарчувати його там. Для того-ж щоб побідити Японцїв треба наступати, а що-б наступати треба мати велику перевагу війська. Куропаткін не дуже дурний чоловік, але він нї у якому разї не ґенїй, а тільки середний добрий ґенерал, кращих же ґенералів у Росиян щось не видко, а дурнїйших скільки хочеть ся. Ще треба додати, що дякуючи тому, що головний заряд артилєриєю не входив у компетенцию військового мінїстра, а належав до дїдуся, великого князя Михайла Миколаєвича, а той здавав ся у всьому на мошенника Альфатера, Росияни не мали досить нових скорострільних гармат, і тільки виряжаючи на війну якусь батерию, давали їй за місяць до походу нові гармати. Тепер же у всьому росийському царству не лишилось в Европі нїгде жадної нової батериї. За зиму, скажемо, гармат нароблять, але вчитись з ними доведеть ся на війнї.

Але нехай Росияни зберуть і більшу силу нїж Японцї, послїдні зможуть відбиватись від їх ще довший час, доки дійдуть до морського берегу. А коло моря, не маючи переваги на йому, Росияни не вдїють нїчого. Виходить, що все залежить від переваги на морі.

Чи могли-б єї мати Росияни? Я певний, що з початку війни, як би вони були не такі певні своєї переваги, та як би по меньш мошенничали їх верховодцї, вони могли-б мати перевагу. Росияни мали у Порт Артурі 3 панцерники по 11.000 тон (власне по 10.960), 2 по 11.676, 1 у 12.700 і 1 у 12.900 а всього 82.828 тон, панцерних кружляків Росия мала у Порт Артурі один у 7.500 і в Владивостоку 3 в 365 тисяч і того 44 тисячі, разом 127.000 тон. Японцї мали 1 панцерник у 15.200 тон, 3 на 15.000 і 2 по 12 4000 тон, усього 85 тисяч тон, иньших кораблїв Японцї мали 66 тисяч тон, разом 151.000 тон. Після того як згинули росийський Петропавловск (10.460) і японський Хатцузе (45.000), сила росийської панцерної фльоти рівналась 116.000 тон, а японської 136.000 Крім того Росияни мали у Балтийському морю та по дорозї у Порт Артур, один новий панцерник у 12.674 і 2 по 13.516 тон. Перший ішов був у Порт Артур, але вернув ся назад, а з послїдних один „Бородіно“ був спущений ще у 1901 роцї, а другий у 1903. Крім того ще Росия мала 8 старінних, але ще зовсїм добрих панцерників, які могла-б при иньших порядках враз послати на Порт Артур — сї 7 панцерників (Наварін, Сисой, Александер II., Николай I., Апраксін, Сенавіш і ще од.) мали там коло 70.000 тон. Але розумість ся росийські верховодцї найбільше думали, як би при добрій нагодї найшвидше набити кишеню, а не про що більше і готували иньші нові кораблї, доти, аж доки Японцї не знищили Порт-Артурскої ескадри.

Тепер виходить все питане у тому, чи зможе Росия зготувати на морі силу сильнїйшу від японської, або збудовавши або купивши нові кораблї? Може бути, що Росия зможе се зробити, її ескадра, котра йде зараз на схід має 7 панцерників у 85.000 тон і 2 панцерні кружляки у 21.000 тон і того 106.000 тон, у Владивостоку має два панцерні кружляки у 25 000 тон а разом 131.000 против японських 136.000. Але треба зважити, що росийські панцерники меньші від японських, а на певне один панцерник у 15.000 тон подужає 2 по 7.500, та ще між росийськими кораблями є старі, так що лїчити на самі точи не можна. Росия висилатиме ще 5 панцерників з Балтийського моря у 45.000 т., та ще

Роберто Бракко.

Загублена рукавичка.

Переклав Ів. Галущинський.

Точно з ударом першої години опустила баронова Люцияна ді Пімонте білий дімок, який замешкував Артуро Біґорені. На розї вулицї всїла до своєї каритки. Нараз запримітила, що згубила одну рукавичку. Через хвильку думала вернути-вернути до него, одно, щоби взяти забуту рукавичку, друге, щоби ще раз побачити свого улюбленого і тим справити єму милу несподїванку. Але се була обідня година; а нинї повинна вона трохи більш часу присьвятити свому чоловікови як звичайно. Се було би невдячностю, щоби він на ню довше ждав; тож примкнула дверцї каритки і щаслива тим почуванем, що жертвує ся для свого чоловіка енерґічно приказала фірманови, щоби їхав домів.

*

Єї чоловік повернув домів доперва вечером. Колиж Люцияна побачила, як він стягнений в лици, із незвичайним, видно неприродно вимушеним спокоєм виймав з кишенї шведську рукавичку, яку вона правдоподібно позабула в домі свого любимця, поблїдла на лици і почула як задрожали їй колїна. Не марнуючи однак часу своєю хитростю, яка єї нїжному і чутливому успособленю ставала в небезпецї всегда в пригодї, видумала в млї ока плян оборони і сказала: — О! о! Сеж жіноча рукавичка.

Генріко, не поглянувши навіть на неї, кинув рукавичку на вистаючий ґзимс груби і відповів: — Розумість ся.

— А чияж се рукавичка?

— Правдоподібно твоя. Сказав на се Генріко, витягаючись рівночасно на гойданковім кріслї.

Однак Люцияна не дала ся тим збити з пантелику але відповіла:

— Ти жартуєш.

— Не маю причини жартувати. Нинї рано взяла ти сї рукавички. Вкінци я пізнав твою парфуму і міру твоєї руки.

— О мій Боже! Прецїнь та парфума не є виключною моєю власностю, а що до міри, то ще напевно так говорити не можна. Звідкиж ти є сего певний?

— Думаєш, що я не знаю на память міри твоєї руки? Чи хочеш, щоби ми про те переконали ся?

— Нї.

— А ну, ну! переконаймо ся. Вбери рукавичку.

— Коли се тобі робить приємність?

Люцияна вбирає рукавичку і говорить відважно: — А видиш, що рукавичка за велика на мою руку.

— Я сего цїлковито не бачу, але се нїчо не значить.

— Чиж не було-б відповіднїйше і чеснїйше виявити?...

— Що?

— Ти ж надскакуєш коло моєї приятельки Ґюлї Кастілїонї.

— Знаменито.

— Се запримітили вже всї. Я також.

— Ну і щож?

— Нинї рано бувесь у неї...

— А далї?

— А далї?

— А далї я вже більш не знаю. Се певно, що Ґлїюля і я маємо ту саму модистку, того самого рукавичника, ті самі парфуми...

— Ті самі руки.

— Певно також і ті самі руки.

— І меньш більш того самого чоловіка...

— На таке виходить.

— Знай же дорога Люцияно, що я ту рукавичку, що тут єї бачиш не знайшов в домі котроїсь з твоїх приятельок але в домі одного з моїх приятелїв.

— А ним є?

— Отже і назвище має бути виявлене? Добре! виявім! — Артуро Біґорені.

— Се значить по просту, що панї Ґлїюля Кастілїонї зложила візиту панови Артурови Біґоренї.

— Се неможливо!

— О! який ти заздрісний?

— Се неможливо... — бо Ґлїюля Кастілїонї є поважною і приличною женщиною.

— Але вдовою.

— Вдовою або нї, в кождім разї не ходить ся до дому молодого чоловіка, коли хто не є його любкою.

— А хтож сказав тобі, що Ґлїюля Кастілїонї не є любкою Артура Біґоренї?

— Нїхто менї сего не казав. Але я маю обовязок сю паню глубоко поважати.

— І поважаєш єї більше як свою жінку, то незбито віриш, що ся рукавичка належить до мене!...

— Передовсїм ти є тою, що кинула підозрінє на сю даму. Она ж з тим не має нїчо спільного. Я сказав тобі і тепер се повтаряю з надзвичайним спокоєм, що та рукавичка прав-до-по-дібно є твоєю. Поза се нїчо більше.

— А тим часом... знущаєш ся.

— Я є майже пересьвідчений, бо все промавляє за тим.

— Щож зробиш, щоби дійти правди?

— Зверну ся з тим до Артура.

— Сеж сьмішна річ.

— Зовсїм нї. Рукавичка лежала на підлозї єго спальнї. Сего він не зауважав. Я знов неспостережно забрав єї. Тепер отже, коли я йому покажу сю рукавичку, він буде мусїв менї сказати, в який спосіб дістала ся та рукавичка до його покою?

— Він скаже, що ся рукавичка належить до кого иньшого.

— Тодї на се зажадаю доказів.

— А коли він сего не докаже?

— Тим гірше для него і для тебе.

При тих словах дико заблисли його очи, а побілїле лице змученого барона виражувало незвичайне духове подражнене. Люцияна, що сидїла проти него на легонькому кріселку, почала мимо волї дрожати і під позором поправленя тасьми при маленькім черевичку зігнула ся і в сей спосіб крила своє перестрашене лице перед його зором. Однак незабаром випрямила ся знов з рівнодушною міною, поправила старанно малі льоки филистого брунетно-каштановатого волося і спи-

вона має 8 панцерників у Чорному морю, коли-б Росия захотїла послати, то прийшлось би дати бакшіш пашам і султан напевне пустив би їх через Босфор та Дарданелї, але раз, Бог зна, чи мовчатиме Анґлїя (при початку війни вона мовчала, бо тодї ще вважала Росию за грізну силу), а у друге не відомо у якому станї сей флот, кажуть, що він хиба трохи кращий від турецького, котрий підчас війни з Греками вийшовши з золотого рогу дійшов тільки до Дарданелїв і там стоїть і доси.

По друге, ще кажуть ось що, що всї хоробрійші морські офіцери російські самі подали ся на Порт Артур ще з початку війни, що в Балтийському морі зістались, за малими виїмками, самі боягузи, або дїдусї. Що через те друга ескадра, не йшла так довго на поміч Порт Артурскої, що вони всїми силами затримували роботу. Кажуть навіть, що на деяких кораблях сеї ескадри самі офіцери попсували машини і таке иньше. Бог зна, де правда але те певне, що коли-б дістала Росия багацько нових кораблїв, то моряків дістати їй було-б дуже важко, хиба-б стала наймати чужинцїв. Може бути, що се вийшло-б на велику користь для неї, бо нинїшні офіцери її, навіть Порт-Артурські, не дуже здалі до свого дїла. Я сам бачив лист одного матроса з Порт-Артура, де він пише, що вони можуть тільки тодї добре воювати, як офіцери не мішають ся, бо як зачнуть вони командувати, то не тямлячи дїла тільки задурюють і матрозів. Се казалось одначе тільки про молодших офіцерів, не про капітанів. Сьому нїчого дивуватись, бо власне у фльотї, протекция має найбільшу силу нїж де в иньшому місци, у Росиї.

Та про се годї, перейдїмо до другого питаня, чи буде у Росиї конституция? Се могло-б статись, чи як би народ сам вибороб собі еї, або як би цар дав еї добровільно.

Перше могло-б бути, бо народ у більшій частинї відносить ся до уряду і до царя під сей час дуже ворожо. Тільки в деяких місцях зістались останки старої віри в царя. Се ось які міста: черноземні (хлїборобські) московські ґубернії, як Резанська, Сімбарська, Ніжегородська, частинами Орловська, Курська, Томбовська, Калушська, Тульска і деякі иньші, але виключаючи низ Волги (Самара і Саратів), потому білоруські ґубернії і частини західних українських, як приміром Радомський повіт Київської, більша частина Волинської, західні повіти Подольскої. Вся решта Росиї, се правдиві вороги самодержавного царя, але від того, щоб бути ворогом царя, ще дуже далеко до повстаня, бо вояк розуміє, що йти против царя, се йти на смерть, а через те трапляють ся тільки випадки незадоволеня, а більшість мовчить зі страху. Щоб повести сї народні маси, треба-б добрих проводирів і доброї орґанїзациї, але до сього не годить ся російська інтелїґенция. Ся інтелїґенция у більшій частинї зовсїм нїкчемна, слаба і тїлом і духом. Придивіть ся гаразд навіть на молодїж, що бунтуєть ся по унїверзитетах, будьте певні, що більшість її бунтуєть ся ізза того, щоб мати нагоду не вчитись (??! Ред.), послухайте їх особисті розмови, се розмови про пяньства, та про похабщину. А далї, з сеї молодїжи вийдуть люди, у котрих всї думки згуртовані коло зеленого стола з картами. Ся інтелїґенция може навіть страждати за дїло, але завжди пасивно, а не активно. Треба ще до сього додати і страшний роздор у думках. У кожному російському інтелїґентови сидить самодержець, і він не може відноситись з поважанем до чужої думки і часто густо люди, маючи дуже багато спільного, не можучи погодитись у якому незначному пунктови, роблять ся лютими ворогами.

Такий російський інтелїґент годен би Вас помилувати, коли Ви будете хилитись перед їм, але віднестись обєктивно до Вас він не може. Так що дуже мала надїя, що конституция буде виборена від царя.

А чи не дасть еї сам цар? Кажуь, що навіть вже Плеве написав проект конституциї, але що се була за конституция?: Виборцями у неї були 1) столбові дворяне, маючі не меньше 30.000 р. маєтку, 2) потомственні дворяне маючі не меньше 150.000 рублїв і всї иньші, чий маєток перевисшав мілїон і т. д. Та цар не вважав за відповідне і еї проголошувати. В те, щоб полишений всякої енерґії цар Николай II., якого всї предки йшли тільки до скріпленя самодержавя, над яким простерла свої крила двірска реакцийна камариля із гасителем сьвітла Побєдоносцевим на чолї — надав тепер конституцию добровільно, не буде нинї вірити хиба нїхто, хто хоч дрібку розбирає полїтичну азбуку... ..о

Психольоґічний момент.

Під сим заголовком оголосив Бернстерн-Бернсен в Le Courrier Européen манїфест до всїх народів: „Коли француский посол І. Жоре предложив рівночасно завізвати, у всїх парлямен тах, відносні правительства, щоби подбали положити кінець сїй війнї між Росиєю і Японом, котру цїла осьвічена людскість вважає обурюючою через нечуване різуньство а також через се, що вона відбуває ся на невтральній териториї великого мирово настроєного народа, на териториї, що становить властиво й предмет борби — тодї було безперечно богато таких, котрі признавали справедливість і основу такого домаганя. Але більша частина тямучих людий відчувала заразом, що „психольоґічний момент“ ще не прийшов; д. Жоре промовив за вчасно.

Під теперішну хвилю Порт Артура збурений; російска фльота також знищена; армія, котра мала йти на поміч, має загороджену дорогу; фльота призначена на поміч не стоїть на висотї своєї задачі; публична опінїя в хосен мира підносить ся грізно й в самій Росиї.

Чи все ще не надійшов „психольоґічний момент?“

Закидують таким змаганям парляментів осьвічених народів, що се не уходить, мішати ся в чужі справи. Війна нас не дотикає.

Між тим в дїйстности вона дотикає безпосередно всї народи, особливо-ж народи, котрі займають ся мореплавством. Вони поносять кождої днини величезні страти. А колиб навіть, безпосередно, нїякий народ не терпів через війну крім обох воюючих сторін — чиж посередні страти, які поносить осьвічена людність ще не великі?

Чиж не числити тут зменьшеня і замішаня торгу працї на кілька лїт? Чи не згадувати тут моральних страт? Брутальність у способі мисленя, запах крови, котрий тучі надходячі з Манджуриї розносять по всїх оселях враз з отруєю каригідного завзятя, що виправляє тепер свої дикі насильства над старинним, осьвіченим і мирно настроєним народом, який не заподїяв нїкому зла; чуте непевности, котре випливає з факту, що тисячлїтна робота для справедливости і рівности нищить ся нагальностию одної хвилї — чи ті страти ще не доста великі? Одні гроші і оруже вважають ся чим-то вартним, одиницї нїчого не значать, лише маси, котрі живуть, машерують або вмирають, щоби їх тратували ноги других... чи се не означає упадку, повороту в зад? Чи не зменьшає ся наша віра в будучність? Немов в родинї, коли оден член зведе ся нїнащо і пропаде: довіре цїлої родини зменьшає ся.

Війна дотикає нас всїх. Ми маємо повне право тут вмішати ся.

Але, скажуть, воюючі сторони відкинули заздалегідь всяку інтервенцию; вони на нас не будуть вважати. Чи се так певно? Коли психольоґічний момент, часто се, що могло з разу видавати ся понижаючим, стає відтак можливим до принятя.

Впрочім парляменти мають спосіб задержати війну без огляду на се чи воюючі сторони хочуть чи нї. А саме домагати ся строго виконуваня сеї невтральности, котру так погано і підло насилують так великі як і малі народи. Коли воюючі сторони не одержать пожичок, коли відмовлять їм вугля, коли не дістануть живности і кораблїв, коротко кажучи: коли війни не будуть відживляти звнї, вона загине.

Всї осьвічені народи мають сильне переконане, що добре було би, коли-б війна скінчила ся. Се зависиме від їхних парляментів, відважитись проголосити ту волю. У всїх краях є дикі зьвірі, що тягнуть зиски з війни; вони мають також своїх представників у парляментах і могутну пресу; вони розведуть противний рух. Але коли ми дійшли до сего, що маємо союз (лїґу) мира у всїх парляментах, то надійшла пора зреалїзувати горячі слова проголошувані на банкетах. А навіть колиб се мало не удати ся — борбу раз треба буде звести, отже й треба еї раз почати.

Нехай кожда лїґа старає ся найти

тала рівним голосом: — Ну мій дорогий Отелльо, який буде твій послїдний суд?

— Рішучий але справедливий, — відповів Генріко показуючи знов остентацийно спокій душі сьвідомого себе чоловіка: — коли буду мати доказ, що рукавиця належить до кого иньшого, буду просити в тебе прощеня, — колиж буду мусїв сумнївати ся що до властителя — тодї подамо ся о розвід — колиж переконаю ся, що та рукавичка належить до тебе — тодї убю тебе.

— Знаменито — закінчила Люцияна.

*

Генріко запросив уже Артура Біґоренї. Се було ще того самого вечера, як він увійшов елеґантно як всегда безжурно і несподїючись нїчого, до будоару, в якім сидїли Генріко і Люцияна, ждучи на него.

— От і я прийшов, що чувати нового?

— Прошу сїдати, сїдай прошу...

— Нехай перше уцїлую ручку твоєї панї а опісля вже сяду.

— Чи напеш ся чого?

— Нї.

— Кави?

— Також нї.

— Хочеш може... чим розірвати ся?

— Чим же так?

— Зараз почуєш.. слухай...

І не надумуючись довго почав Генріко розказувати цїлу подїю так як би тут ходило о який марний случай без всякого значіня. Люциянї з великим трудом удавало ся видобути з себе усьміх а те еї змішане не уйшло уваги Артура, який почав з чим раз більшою сьвідомостию понимати цїлу грозу положеня.

Рукавички — яко доказ — лежали на ґзимсї печі і наповнювали покій нїжним запахом фіялок, Генріко повторяючи ще раз коротко те, що сказав, зазначуючи остро кожде слово, поставив вкінци ясно і рішучо квестию. — Мій дорогий Артуро, з огляду на те, що я маю всї причини вірити, що та рукавичка. яку я знайшов в твоїй спальни є рукавичкою моєї жінки, будеш мусїв менї доказати, або що ти нинї рано принимав у себе вдома якусь иньшу даму і в тім случаю буду мусїв увірити в припадкову однаковість скірки, парфуми і... міри; — або буду мусїв, мимо моєї волї уважати тебе за коханка моєї жінки. На сїм точка і конець.

Даром старав ся Артуро Біґоренї заімпровізувати якусь байку, не міг, бож сидїв мовчки.

Луциянї-ж удало ся з надлюдскою силою і такоюж відвагою видобути з себе голосний і ясний сьміх. Генріко споглянувши на обоє сказав. — Ти Люцияно сьмієш ся — то за много. Ти знов Артуро мовчки — то замало.

Але я чекаю терпеливо на твою відповідь. Може собі тимчасом закуриш? Чи волиш папіроску?

— Так я волю папіроску.

Генріко повстав, щоби виняти з деревлянної шафки пуделко „Сулїван“ і Люцияна мала заледви час висказати а радше видихнути ті слова: за всяку цїну ратуй мене!

Артуро більше відгадав еї слова як учув.

І в одній хвили дїло ратунку було сповнене.

— Піймеш Генріко, — почав Артуро сьвяточним голосом: — що ти заподїяв менї велику кривду. Коли я пізнав, яку страшну здраду менї закидуєш, то се в першій хвили стрясло мною і змішало. Я не хочу і не потребую тобі відповідати а так само не маю посреби терпіти твою несправедливість. Але позаяк йде тут о супокій і о честь твоєї жінки, тому піддаю ся твоїй дивній фантазиї. На щастє маю при собі доказ, якого від мене жадаєш. Через те скомпромітую одну даму, яка слїпо завірила моїй чести, але се вже буде річею твоєї совісти.

По сих словах почав шукати за листом в портифели і передав его Генрікови.

Генрікіко почав читати півголосом: — Мій Артуро! Лишає ся так, як умовлено; прийду нинї о 2-ій годинї. Не знаю чому не позваляєш менї скорше прийти до себе. Ти уособлений розклад годин. З тобою треба вміти бути терпеливою. Між мною а тобою стоїть одна перепона — годинник. А є хвилї, коли годинник гірший за суперницю. Твоя Гіюля. — Ах! то она отже була — скрикнув Генріко, з огірченем затискаючи зуби.

— Яж прецїнь говорила! — докинула Люцияна і глянула так на Артура, що той відчув сей погляд наче удар батога. — Прийміть від мене ратуляцию пане Біґорені. Ви знайшли собі чудово гарну вдовицю. Ви маєте слушність!... Вдовицї можуть в домі коханків всьо позабувати, що хотять, а ті потребують цїлковито бояти ся пімсти мужів!... Ну а ти Генріко?

— Що?

— Твоє приречене...

— Яке?

— Не перепросиш мене?

— Ах так — я цїлковито на се забув. Я і тебе Артуро прошу менї простити.

— Сего зовсїм не потреба... Менї тільки те прикро, що я скомпромітував даму.

— Ви можете се дуже добре направити — порадила від разу Люцияна.

— В який-же спосіб? — спитав в добрій вірі Артуро.

— Оженїть ся з нею.

— Ах так!... Я про се навіть не думав. Буду старати ся вас послухати.

— Наступила коротка перерва, в часї котрої кожда з тих осіб обраховували свій білянс, кілько вони стратили а кілько зискали. Опісля розпочали на ново розмову, в якій кождий кидав то тут, то там по кілька фраз не стараючи ся навіть порозуміти їх значіня, які і не мали нїчо спільного з тим, хто їх виговорював і вкінци розстало ся се мале товариство так звичайно холодно, мовби нїчо не стало ся. Артуро попращав ся з найбільшою елеґанциєю, а Генріко проводячи его до дверий сказав до него фальшивим тоном буденного жарту. — Тепер йдеш напевно до неї, ти страшний чоловік...

— Розуміє ся.

— Знаєш що? Я прийду ще нинї там... але скажи правду... чи буде се для тебе неприємним?

— Нї... але... я дам тобі одну раду Генріко — шепнув Артуро довірочно, — нинї вечер лиши ся у твоєї жінки... Бідна.., она-ж на се заслужила...

одномишленників, щоби ділати спільно. Рідко хочби й найстарший парлямент мав перед собою гарнїйшу, богатшу у наслїдки задачу.

Коли парляменти єї виконають, здобудуть тим самим нову силу і значіне, котре їм все буде належати.

Полїтичний перегляд.

Кріза в австрийскім кабінетї.

Через пражскі часописи розійшла ся вістка про те, що др. Кербер уступає із свого дотеперішного становища. Причиною сего кроку має бути лихий стан єго здоровля а головно безвихідність полїтичного положеня. Подають, що послїдним товком до димісиї має бути намір військових кругів, які домагають ся парляментарного полагодженя військових кредитів. Вчера був др. Кербер на цїлогодинній авдиєнцї у цїсаря і вручив свою димісию, якої цїсар поки-що ще не приняв. Наслїдником д-ра Кербера мав би стати мінїстер жел. др. Віттек. Але єго кабінет буде однак лиш переходовий, а після него обняв би керму держави сталий кабінет, якого керманичом став би, як говорять в найповажнїйших кругах, кн. Гогенльоге.

Із полїтичного житя в Галичинї.

Дня 26. грудня відбули ся у Львові загальні збори полїт. тов. „Народна Рада“ а відтак „Народний з'їзд“. В обох сих зборах — як пише „Дїло“ — взяли удїл репрезентанти нац. дем. партиї з цїлого краю а також посли тогож сторонництва а в тім числї голова руского парляментарного клюбу пос. Романчук, голова соймового руского клюбу пос. Олесницкий і посли др. Кос, Гурик, та о. Богачевский. Проводив зборам пос. Романчук, а головною темою нарад, особливо „Народного З'їзду“ було наше полїтичне положене. Звіт зі зборів „Народної Ради“ яко публичних подамо точнїйше пізнїйше, на разї-ж оголошуємо отсї многоважні рішеня, які майже однодушно запали на „Народнім З'їздї“: I. „Народний З'їзд“ констатує, що наше теперішне положене єсть крайно не відрадне, і протестує рішучо проти поведеня центрального правительства, котре в послїднім часї здало нас цїлком на волю краєвого сойму і краєвого правительства, чим загрожений єсть самостійний розвій руского народу. II. „Народний З'їзд“ висказує рускому клюбови соймовому, а специяльно єго голові д-ру Олесницкому, довіре і признане за невсипущу працю в обороні прав руского народу, однакож супротив безуспішности чисто мериторичної опозициї та грози хвилї уважає за потрібне як в краєвім соймі так в радї державній ужите найострійших средств парляментарних. III. В лютім времени, яке переживаємо, не вільно нам нї на хвилю попадати в зневіру будучности або вижидати здобутків із гори, але всї наші орґанїзациї народні мають безперервно вести інтензивну акцию до культурного, економічного і полїтичного піднесеня народних мас.

Із угорского сойму.

Вчерашне засїдане угорского сойму розпочало ся запитом ґр. Тіси зверненим до опозициї, чи вона допустить до ухвали буджетової провізориї на будь який час, щоб вибори не відбували ся в добі ех lex. Коли ґр. Апонїй заявив, що опозиция не видить нїякої причини до змінюваня своєї тактики, відрочено соймові засїданя до 3. сїчня, а того дня наступить розвязане палати і розписане нових виборів.

Роздїл церкви від держави.

Француский парлямент ухвалив вчера проект закона (332 голосами проти 239), який зносить дотеперішний привілей консисторий ховати померших. Премієр Комб зазначив, що сей закон приготовлює терен до роздїлу церкви від держави.

Росия й Японія.

(*Телеґрами.*)

Токіо. Працї Японцїв проти східних фортів Порту Артура поступають добре. Праве крило облягаючої армії острілювало успішно нове місто. Приготованя до нового атаку покінчені. Єго виконають рівночасно із сходу і заходу.

Чіфу. Офіцири, що прибули парівцем із Владивостока опрокидують вістку, неначеб до Владивостока утїк росийский протиторпедовець. Японцї уставили на „горбку 203 метрів“ дві 28 цм. армати. (Отже вістка про те, неначеб Росияни той горбок відбили — було виссане з пальця росийских кореспондентів.)

Токіо. Японцї обсадили вчера цїлий форт Ерлюнґшан.

НОВИНКИ.

Чернівцї, 29. грудня 1904.

Пана Серґія Шпойнаровского іменував Є. В. цїсар директором кіцманьскої ґімназиї.

О українську мову в Росиї. На недавнім засїданю полтавского ґубернїяльного земства — як доносить „Київская Газета“ — ухвалено ось такі резолюциї: 1) поперти перед мінїстерством просьбу золотоношского, константиноградского, переяславского, хорольского уїздного земства о дозвіл на відкрите середних наукових заведень; 2) просити о допущене до сїльских бібліотек книжок на українській мові, не лише белетристичного, але й научно-популярного змісту; 3) просити о допущене в грограму народних шкіл науку української мови, як осібного предмету, коли сю науку земство признає доконечною; 4) просити, щоби чим скорше виготовлено тип середної школи. — Для виготовленя основ, на яких опирала би ся звязь низшої школи із середною і висшою, вибрано комісию, в склад котрої входять: професори Науменко, Лучицкий, Туган Барановский, прив. доцент Я нопольский, радний Бутович, радний Цимбалїстів і инші.

Із краєвого правительства. Президент мінїстрів як управитель мінїстерства справ внутрішних переніс ґурагуморского старосту Нїканора Маковея на єго просьбу в стан супочинку. — Укінчених правників Омеляна Тухутухоньского і Альфреда Гуґа Мінкуша іменовано концептовими практикантами в краєвім правительстві.

Із ради мійскої. На засїданю ради мійскої із дня 27. грудня с. р. зверіфіковано доповняючі вибори із Клокічки, Горечої і Калїчанки, признаючи важним вибір д ра Фл. Лупу і Войтка, відтак дебатовано над справою винайму нового театру. Справу реферував іменем правничої секциї р. Сальтер. По доволї оживленій дискусиї головно ізза репертуару принято внесене комісиї, яким домагає ся, щоб директор театру виставляв драми, комедиї, оперетки і жарти, а також і опери. Дискусию над дальшими параґрафами контракту відложено до слїдуючого засїданя. Згадати годить ся, що новий контракт зобовязує директора на те, аби підчас сезону відступав салю за відповідною оплатою на 8 вистав румуньских зглядно „славяньских“ себто по 2 на тиждень.

Італїйский унїверзитет в Триестї. Кн. Гогенльоге, приймаючи депутацию триестеньскої торговельної палати обіцяв їм, що вже в найкоротшім часї буде оснований в Триестї італїйский унїверзитет. — Колиж прийде вже раз черга на руский унїверзитет?

Із скарбової дирекциї. Президия буков. ц. к. скарбової дирекциї іменувала укінчених студ. прав К. Коха і А. Сркаля скарбовими концептовими практикантами, а мінїстер скарбу іменував контр. официяла і тит. контрольора в тютюновім маґазинї в Чернівцях Антона Борецкого контрольором із сталими поборами IX. ранґи.

Видїл „Народного Дому“ пригадує, що речинець до сплати членьских вкладок минає на 13. сїчня 1905. Хто до того часу не доповнить цїлої вкладки 100 кор., буде безуслівно счеркненим із лїсти членів основателїв „Народного Дому“. — За видїл товариства: *Михась Івашко.*

Загальні збори тов. руских ремісників „Зоря“ відбули ся в недїлю дня 18. грудня с. р. в „Народнім Домі“ о год. 11-ій пер. полуднем. Збори отворив дотеперішний голова п. Іван Созаньский, відтак приступлено до першої точки дневного порядку: По відчитаню протоколу і справозданя видїлу за рік 1904 касиер тов. п. Іван Захарко здав загальним зборам рахунки. Товариство мало в р. 1904: 260 кор. 58 сот. приходу, а 207 кор. 73 сот. розходу. Остаєсь готівка на рік 1905: 52 кор. 85 сот. Стан бібліотеки товариства числить 64 руских книжок. переважно поучаючого змісту. З книжок користало в роцї 16 членів. Дїяльність товариства обнимала головно уладжуване аматорских вистав. Відтак удїлено уступаючому видїлови абсолюторию і приступлено до вибору нового видїлу, котрий уконституовав ся так: Н. Унґурян, голова, А. Марчук, заступн. голови, В. Строїч, секретар, Ф. Урбаньский, касиер, С. Кирстюк, господар, Р. Паткевич, бібліотекар. Заступниками вибрано: В. Скварнїцкого, І. Качора і п. Кордасевичеву. При точцї вільні внесеня загальні збори висловили сердечну подяку Вп. панови послови Єрот. Пігулякови за ласкаве поперте петициї тов. „Зорі“ в високім буковиньскім Соймі, який як попередно так і тепер зволив удїлити тов. „Зорі“ запомогу грошеву в квотї 100 кор. Загальні збори висказали також сердечне спасибіг Вп. панови віцемаршалкови краєвому д рови проф. Ст. Смаль-Стоцкому, за ласкаво висказані вельми поучаючого змісту бесїди нераз при представленях аматорских і т. п. як і нашій Вп. інтелїґенциї, котра нїколи нїчого не відмавляла тов. „Зорі“, навпаки все, кілько разів того було треба, підпирала наше товариство, в кождім напрямі будьто радою, будь якими уступствами в ріжних дїлах і т. д. По обговореню важнїйших точок що до розвитку товариства, новий голова дякує загальним зборам за все, обіцює як найревнїйше заступати товариство. — За видїл: *Н. Унґурян,* голова, *В. Строїч,* секретар.

Із ц. к. зелїзниць державних. При сегомісячнім аванзї іменовано інсп. М. Вартерасевича дотеп. тит. інсп. і нач. служби варстатів в Чернівцях, буд. надкомісарем М. Ґрабшайда, буд. ком. в Ґурагуморі, старшим ревідентом Ж. Реслера в Чернівцях, жел. комісарями др. Г. Бальтінестра, др. М. Левнера в Чернівцях; ревідентами А. Вісґріля в Чернівцях; ад'юнктами В. Фішера в Новоселици, І. Ліхтенберґа в Лужанах, К. Москалюка, Х. Лїброса, М. Кнебля, І. Шраєра, Я. Виціхля і Михайла Вербенця в Чернівцях. До десятої службової кляси заавансував аспірант М. Вольфрат в Чернівцях. До осьмої М. Петрічек ком. буд. в Чернівцях Ф. Фрелїх, ком. маш. в Чернівцях, Ф. Вольф, нач. стациї в Неполоківцях, С. Полячек, официял в Іцканах, Ф. Пшибила официял в Чернівцях, М. Ґрабшайд, ком. буд. в Радівцях, А. Заславский, тит. надрев. в Чернівцях, К. Гофман, ревідент в Чернівцях і старш. ком. будів. Волод. Левицкий в Чернівцях. До девятої кляси аванзували ад'юнкти: А. Шмукер і Е. Федоровский в Чернівцях, Р. Атляс в Іцканах, А. Равх в Чернівцях і Модест Левицкий жел. концепіст в Чернівцях. До десятої кляси аванзували асистенти: Е. Боднарович в Іцканах, В. Корбер в Чернівцях, Макарій Тотоескул в Мелешівцях, К. Ілїнкан і К. Вояковский в Гадікфальві. До осьмої кляси службової заавансував Василь Мокраньский, ревідент в Чернівцях.

Дефравдациї в Росиї. В управі полїских желїзниць украдено із головної каси куфер із 45 тисячами рублїв. Що в управі росийского „Червоного Хреста“ „не всьо благополучно“ звісно з давна. Поголоски про те находять офіцияльне потверджене через те, що в московских дневниках появило ся візване слїдчого судиї, щоби зголосили ся ті особи, які в послїдних 4. роках складали жертви на „Червоний Хрест“.

Нову скорострільну пушку пробовано онодї в Ґаврі в присутности француского мінїстра війни, 50 членів комісиї, послів і ґенералів. Пушка була 240 мм. калїбру і стріляла автоматично 3 рази в мінутї до звільна посуваючої ся мети до 5000 метрів віддаленя. Модель нової пушки так подобає ся військовим кругам, що француске правительство зажадає в парляментї кредиту на реорґанїзацию артилериї.

Ударемнене шпіоноване. Із Петербурга розійшла ся поголоска, що в кабінетї царскім схоплено анґлїйску бону великої княгинї Ольги. При переведеній ревізиї найдено при нїй копії дуже важних документів. Бону під сильною сторожию перевезено за границю.

Метелицї і оркан. Всї кораблї, що прибули до Нового Йорку, були по дорозї спинювані мраками і градом. З причини снїжних опадів получене телеґрафічне між Новим Йорком і Чікаґо перерване. В Чікаґо шалїв вчера великий гураґан. Всї потяги приходять із опізненем. Із деяких портів годї кораблям через мраку виїхати на повне море.

Дрібні вісти. Передвчера помер скоропостижно в однім шинку при ул. головній денний зарібник Михайло Марчук родом із Снятина ражений серцевим ударом. — В Олдтовн — як доносять до Нового Йорку наступила експльозия нафти, при якій згинуло 50 робітників.

Джума в Росиї. В уральскім окрузї панує джума, яка вперве вибухла в одній Кіжбірскій сїмї. То тепер стверджено 190 случаїв занедужаня.

На бідну молодїж ц. к. ґімназиї в Кіцмани зложила на мої руки Вп. панна Ольга Лїсовска з Кіцманя 27 кор. 42 сотики, які жертвували слїдуючі Добродїї: (в коронах) Влайко мол. 4, Осип Пастушиньский 4, др. Вайс 1, Зибачиньский надуч. 0·30, Вайсенбах А. 0·50, Федорович Іл. 2, Гофман 2, Ґадзїньский 2, Дем. Буцура 1, др. Ґербель 1, Ст. Семенюк 1·40, Ю. Вольф 1, В. Арийчук 0·60, Ник. Влад 0·50, Семенюк 0·50, Ераст Влад 0·51, Герцан 0·49, Лїнденбах 0·50, Буц 1, Арнольд 0·20, Ольга Лїсовска 1, К. М. 1, Н. Н. 1, Н. Н. 0·60, Вільтавскі 1, Н. 1. 0·22, Н. Н. 1. — Рівнож жертвували гостї зібрані в домі Вп. пп. Семаків (Ілї) дня 16 грудня суму 15 кор. 64 сот. — Вп. Емма Лїсовска в Кіцмани подарувала зимовий плащ і багато дрібнїйшого убраня для бідної молодїжи, а Вп. п-ї Окуневска зимовий оберок на одного ученика. Всїм Високоповажаним жертводавцям складаю отсим прилюдну подяку щиро руским „Спасибіг“. — *Сильвестер Яричевський.*

Виказ жертв на „Руску Бурсу“ в Кіцмани. Слїдуючі члени замісцеві заплатили вкладки 2 кор. за місяць грудень 1904: Дмитро де Павнел надучитель із Валяви, Сидір де Томоруґ учитель із Валяви, Николай Тевтул надучитель із Ошихлїб, Володимир Григорович надучитель із Кліводина, Іван Стратичук учитель, Евгеній Мінтич учитель із Гаврилївцїв, Петро Войновский надучитель із Оршівцїв, Віктор Івасюк надучитель із Лашківки і Андрей Зугаєвич надучитель із Заставної. Зібрано на зборах філії „Руска Бесїда“ в Кіцмани, а то: пп.: Арійчук Василь 60 сот., Дудиньский 40 сот., Н. Н. 20 сот., Андрей Зугаєвич 40 сот., Стефан Циґанюк 1 кор., Опанас Руснак 2 кор., Дамян Сїмович 1 кор., Тодор Руснак 1 кор., Евгеній Тотоескул старший 1 кор., Лупул 50 сот., Юрій Душилевич 40 сот., Михайло Іванїцкий 2 кор., Онуфрій Ілюк 50 сот., Василь Винничук візір 2 кор., Нікон Скакун 1 кор., Віктуали післали: вп. добродїйка Христина Маланчук міх колачів і хлїба а п. Ґольднер дїдич із Хлївищ 7 кірцїв бараболь і 40 головок капусти. Всїм жертводавцям сердечне спасибіг! — За видїл „Рускої Бурси“ в Кіцмани. *Ілия Семака* голова, *Денис Евстафієвич* касиер.

Посмертні вісти.

† **Адольфіна Стратийчук,** управителька дівочої школи в Кіцмани, жена ц. к. інспектора шкіл народних, померла нинї о 8 ій год. рано по довгій а тяжкій недузї в 48. роцї житя. Похорони відбудуть ся в суботу о $^1/_2$11-ої год. рано в Кіцмани. Передчасно померша покійниця, яка ізза прикмет свого характеру і патріотизму тїшила ся щирою симпатиєю загалу, полишає за собою загальний жаль. Земля їй пером! В. е. п.!

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівці, улиця Головна-Енценберґа ч. 3.

Товари з бронзу найновійшого виробу: Столики на циґара і сальонові, стоячі і на стіну гоциники, тягарки до притисканя листів, Nippes і т. п. Альбоми з шкіри і плїшу, нецесарії для пань і панів, мошонки на листи, пушки на циґара і тютюн, мошонки на гроші, найлїпші фабрикати.

Товари шкіряні дамскі торбники, касети на листи з замочками і без замочків, пушки на тютюн і етуї на циґара і папіроси, лубочки на мапки, етуї на візитові карти, альбоми з підставками або без них, льорнетки і нецесарки до подорожи.

Товари обувяні. Самостійна продаж обуви з Ґоудиярскої фабрики Ф. А. Попера і з иньших славних фабрик як Антін Чапек у Відни і т. д. Найлїпші фабрикати на зиму. Черевики суконні обкладані лякером, Boxealt і Chevreaux з шовковим плїшом і трікотовим нутром для панів дам і дїтий. Чоботи фільцові для панів і хлопцїв, суконні і з телячої шкіри, чоботи до польованя (ручна робота), черевики домові і ріжні найлїпшої якости для панів і дам як також черевики до вправ ґімнастичних.

Артикули до полованя і до подорожи. Револьвери, рушницї найріжнороднїйшої конструкциї і амунїция. Кальоші і черевики до снїгу найлїпших виробів. Ташки з замочками або без них, валїзи, пуделка на капелюхи, пледи, мішочки на біле, парасолї, кошики на начине, нецесарія, коци і т. и. шкіряні товари.

Кофекция дїточих убрань як: камізельок для пань, панів, дїтий, дївчат, до того жакети і чепцї.

Товари футряні. Великий вибір дамских боа, до того зарукавки (муфи) і шапки. — Убраня футряні для хлопцїв і дївчат ріжного рода. Від 8 К. почавши аж до найдорожших.

Товари вовняні зимові. Правдиве біле Єґера і біле із складу бавовняного ґіґієнїчного біля, системи Д-ра Лямана, як також півовняні і вовняні опаски, штани, еїточі одяги, паньчохи для дам і дїтий, паньчохи до польованя, огрівачі колїн, карку черева і пульсів, камаші, вовняні шапки, рукавички для дам панів і дїтий.

Краватки і біле після найновійшої анґлїйскої моди. Сорочки мужескі, білі і в ріжних красках найлїпшого рода, з шовку, пікт. зефіру і т. и. модні ковнярики, маншети і хусточки до носа.

Капелюхи для панів і хлопцїв фільцові, з льоден і плїшові в найбільшім виборі. Самостійна продаж капелюхів з ц. к. надвірних фабрик I. Heinz Ita у Відни Josef Pichlers Söhne в Ґрацу, P. Ladstätter & Söhne у Відни, Rosalino Giuseppo Fratello Allessandrio в Італїї. — Найновійші **цилїндри і кляки.**

Кальоші і черевики до снїгу найлїпшої сорти і найславнїйших фабрикатів.

Склад ц. к. упрвілїованої фабрики товарів альпаки і хіньского срібла В. Бахмана і спілки у Відни.

Одинокою дорогою до

КАНАДИ і АМЕРИКИ

є бюро **М. Г. Фрейдберґа** в Антверпії.

Лиш ся переправа надає ся до заморских країв! Ся переправа є найдешевша! Дорога із Черновець до Канади тревае 10—12 день!

„До Канади, Квебек 131 корон“ а „до Нового Йорку 160 корон“. Кромі нечуваної дешевнї дістають люди науку як їм за морем обходити ся хотївши до лїпшого маєтку прийти, а се є найголовнїйша точка кождого подорожного! В жаднїй переправі не дістають люди сеї науки! Жадайте завчасу проспектів і поучень, і сокотїть ся аби не попасти в злї руки і на злу дорогу, котрою люди їдуть гей худоба! Лиш в сего аґента найдете справедливість і человічество ба й таку раду, котра за морем принесе Вам більшу користь!

Адресуйте до него так: 54 (6—10 п.)

М. Г. Фрейдберґ, Антверпія, Van Leriusstraat. **Belgia.**

Я, Анна Чіляк

58 (7—52)

завдячую власному винаходови помади, через котрої уживане, зріст мого волося дійшов до 185 см. довготи. Се є одиноке средство проти випаданя волося, скріпляє і приспішає его зріст віддає великі прислуги панам, котрим йде о красні вуси і бороду, запобігає передчасному лисеню і сивіню, взагалї чуд творна ся помада вертає волосям так на голові як на бородї натуральну полискуючу бавру. Дїлає она однаково так у молодих як і старикїв Я уживала еї 14 місяцїв.

Цїна одного слоїка

1 зр., 2, 3 і 5.

Щоденна розсилка в цїлий ссвіт

за попереднім надісланем гроший, або за послїплатою. Найлїпше замавляти просто з фабрики:

Анна Чіляк

Відень

I., Graben 14.

Головний склад в Чернівцях: **Шмід і Фонтін.**

Друкарня „Рускої Ради“ в Чернівцях

має на складї

Книги і друки для Кас райфайзеньских.

Оздоба для кождої комнати!

Лиш через короткий час!

При звиненю певної фабрики, удало ся менї дешево закупити 8000 стїнних диванів і 11.000 накривал, тому можу чудесні дивани на стїну з Chemil і подвійно ткані в однакових красках 100 cm широкі 200 cm довгі, з красними малюнками як: львами псами, оленями, лебедями, павами, верблюдами цьвітами і т. п. **по 2 зр. 50 кр.** за послїплатою продавати.

Сї дивани необходимі для вогких помешкань, бо суть густі і неперепускають води.

Красні покривала на ліжка

по 70 кр. штука

ПЕРШИЙ МОРАВСКИЙ ДІМ ТОВАРОВИЙ і ЕКСПОРТОВИЙ

ІЛЯ ГОЙДАШ, Göding (Морава) ч. 106

Сотки листів з подяками і замовленями лежать на доказ доброти товару. — Що не подобає ся, принимаю назад і гроші вертаю.

68 (1—3)

По нечувано дешевій цїнї!

Оздоба для кождої комнати!

Спішіть ся з купном Календара

„Рускої Бесїди“

бо наклад небавом розійде ся.

Сего року він є богато ілюстрований, має всї потрібні вказівки, оповіщує **правдиве время** і коштує 60 сот., з пересилкою почтовою 70 сот. — При більшім закупнї відповідний опуст.

Набути его можна в друкарнї „Рускої Ради“

Чернівцї улиця Петровича число 5.

AUSTRO-AMERICANA.

Австрийске сполучене акцийне корабельно-перевозове тов. в Трієстї.

Правдивий пасажирский оборот до Америки через Трієст-Ню-Йорк.

Ґенеральна АҐЕНЦИЯ для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ:

Ґольдлюст і Спілка

Чернівцї, ул. Палати краєвої 6.

Для провінций принимає ся аґентів.

60 (5—10 н.)

Всяку конкуренцию видержить

Штайнера і Геллера

НОВО УЛАДЖЕНИЙ МАҐАЗИН

ювелів, золотих, срібних, з хіньского срібла, альпаки та бронзових товарів.

Чернівцї, ул. Паньска ч. 10.

64 (3—5 н.)

Скора обслуга, добрі товари, нечувано дешеві цїни.

Кождий курець, повинен жадати руских паперців циґаретових **„Козак“, „Кобзар“, „Гуцул“.** 53 (20—26) Трубки циґаретові: **„Козак“, „Федькович“.** всюди до набутя!

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає Іван Захарко.

З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.